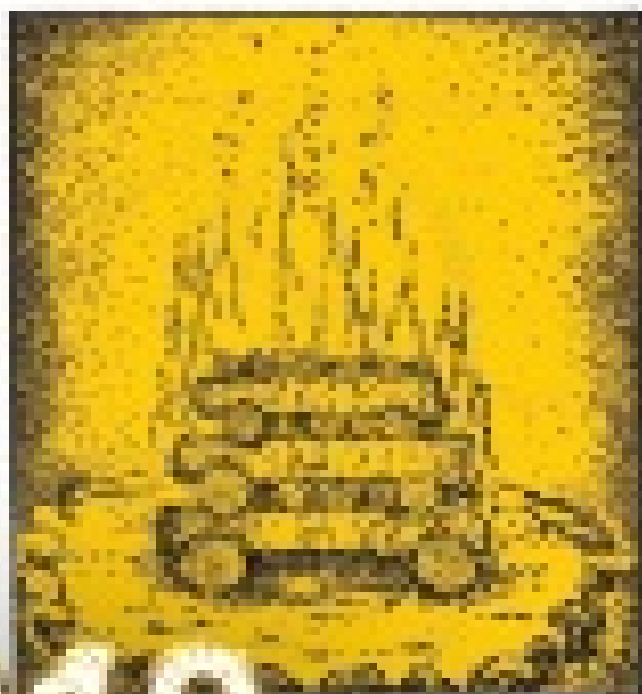

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Vandr s mobilem

Bovery na mě zíral jak vyoraněj. „Heřmane! To mi říkáš až teď na nádraží, že s náma jede Pišingrovo ségra? Je jí sedmnáct a v životě nebyla na vandru! Pojede v růžovém svetýrku a nedá z ruky mobil!“

„Já jí to slíbil za ty placky, co nám malovala na potlach... A Pišingrovi taky.“

„Nojo, ale zrovna na Vodnáře! Ty jsou přece takový zapřísáhlý! Dyt' jejich šerif nevyleze z maskáčů a doma už nejspíš vodhlásil elektrické proud!“

K dalším úvahám jsme nedospěli, protože se objevila Agáta. Měla maskáčový tričko, khaki kapsáče a na hrbu bágel, sice zářivě modrej, ale šikovně zakrytej párkrem, možná i originálním.

„Dobrý, ne? To jsem si koupila na internetu.“

Bovery za jejíma zádama jen vytáh obočí a nic jsme nekomentoval.

Ve vlaku se Agáta usadila u okna a před sebe položila mobil. Růžovozlatej. Začala psát esemesky a pak asi deset minut telefonovala s kámoškou. Bovery se rozhod začít s výchovou.

„Hele Agáto. Tam co jedeme je spousta lidí, který si na vandr vůbec neberou mobil, chápeš?“

„To jako že nějaký šílenci nechaj mobil doma, jo?“ zeptala se nevěřicně.

„Jo. My třeba. A tramp, kterej s sebou mobil má, ho má celou dobu vypnutej v báglu, jasný?“

Vlak nás vyplivl v Koněšově a měli jsme ještě spoustu času do odjezdu autobusu. Dalo by se sice jít pěšky, ale nevěděli jsme, jak by dopadly Agátiny nohy ve farmářkách funglovkách. A taky máme těch osm kiláků po silnici už nachozenejch ze dřívějšíka.

„V hospodě malujou,“ chmurně oznámil Bovery, kterýho žízeň hnala napřed.

„Co je to za nápad v pátek?!“

„Je tady ještě cukrárna,“ připomněl jsem. Pivo tam sice neměli, ale jinak to nebyl špatnej nápad. Snědli jsme dokonce každej po dortíku, jenže co dělat celou dobu, když autobus jede až večer. Zeptali jsem se, jestli si tam můžeme nechat bágly, a vyrazili nahoru na Hadrštejn.

Na rozvalinách jsme se hráli na sluníčku a Bovery neztrácel čas: za mý vydatný pomoci poučoval Agátu, jak se správně chovat na potlachu. Když jsme usoudili, že už snad žádněj trapas nezpůsobí, sešli jsme dolů – a čumákem narazili do zavřenejch dveří cukrárny. „Že nás to pitomce nenapadlo! Není to

hospoda a zavírá o šesti! Co budeme dělat?“

Naše bágly byly dobře viditelný přes skleněný dveře, ale nedostupný. Agáta přitiskla k uchu mobil. Boverymu naběhla na čele žíla, ale pak jsme pochopili, že volá na to číslo, co je napsaný na dveřích. Jenže to nepomohlo. Dokonce jsme slyšeli, jak tam uvnitř do ticha vyzvání telefon. Vzpomněl jsem si na jednoho borce na vojně. Uměl otevřít každý dveře – sponkou, jehlou, kreditkou, různě. Toho tady tak mít! Bovery překous vrozenou nechuť a zastavil nějaký občany. Na třetí pokus zjistil, že paní z cukrárny dojíždí autobusem a už je pryč. Agáta se na nás vykašlala a v klidu si telefonovala s kámoškama. A najednou slyším: „Skvělý, Verčo, seš naše záchrana. Seš u komplu, jo? Tak běž na gúgl! – No jasně že ho mám taky v mobilu, ale tady je tak špatnej signál, že to vůbec nenabíhá.“ Začala popisovat, kde jsme, a název cukrárny. Za chvíli říká: „Není tam ještě jinej telefon? Paráda! Tak mi prosím tě pošli to číslo esemeskou.“

Za chvíli už žadonila, aby nám majitelka přišla otevřít. Jenže se netvářila nadšeně. Pak nám kysele oznámila, že majitelka a manžel si po večeri dali pivo a teď už nikam nepojedou. Paní nám bágly vydá hned ráno po sedmý, hodinu před otvíračkou. Co teď? Agáta měla spát poprvé pod širákem a netušila, že bez spacáku to není zas taková sranda. Vono teda bylo naštěstí teplo.

„Nakonec můžeme bejt rádi, že Heřmana napadlo vzít si na Hadrštein kabáty,“ pochválil mě Bovery. „Ačkoli maskáč ještě zdaleka nejni spacák.“ Pak jsme si vzpomněli, že asi tři kiláky za Koněšovem je takovej malej kemp. Mohla by tam tábořit nějaká parta, třeba by měli navíc deku. Aspoň pro Agátu. Pomalu se šěřilo, tak jsme vyrazili.

Jakmile jsme sešli ze silnice do lesa, ihned nastala tma. Agáta se samolibým úsměvem rozsvítila mobil. Nebylo to jako baterka, ale rozhodně lepší než narážet do větví ve výšce očí. Došli jsme na místo a nikde nikdo. Hned jsem si uvědomil, že se stala chyba. A to před odchodem z Koněšova. Všude sice bylo už zavříno, ale sirky jsme si mohli vyžmuntrat po barákách. Boverymu to najednou taky došlo. Zašklebil se na Agátu a prohodil: „Počítám, že mobily se zapalovačem se asi ještě nedělaj, co? Takže jsme nahraný.“

„Se zapalovačem ne, ale je způsob, jak rozdělát oheň baterkou z mobilu. Viděla jsem to na netu. Je k tomu potřeba obal ze žvejkačky, moje zůstaly v báglu, nemáte někdo?“

Neměli jsme.

„Ledaže by Bovery rozdělal oheň třením dřev,“ rejpnul jsem si. „Náhodou ve vůdkrafterský lize se to učili! Co říkáš, šlo by to?“

„Už jsem to dlouho nezkoušel,“ zahučel Bovery. „I když, nějakej pařez cestou svítil, ten by byl dobrej na troud. Ale nemám to ostatní nádobíčko.“

„Já to taky umím,“ ozvala se Agáta.

„Ty, jo? Tys chodila do skautu? Nebo kde tě to naučili?“

„Nikde, četla jsem knížku od Setona. A s Týnou, to byla spolužačka, jsme rozdělaly oheň podle návodu v ní.“

„Ještě řekni, žes za to taky dostala orlí pero.“

„To ne. Ale ředitelskou důtku jsem za to dostala! Týna taky. My jsme totiž ten oheň rozdělaly ve třídě na lavici.“

„Tak na tohle ti neskočíme.“

„Fakt jo! Ta lavice už byla dost stará a byly na ní různé nápisy a rýhy, a taky jeden šikovnej vydlabanej důlek. Právě proto nás to napadlo.“

„Bovery, ty seš na to odborník. Řekni že kecá!“

„No, je fakt, že ta lavice musela bejt celkem suchá,“ zauvažoval parták.
„Počítám, že na ni pár let nepršelo. Z čeho jste udělaly luk?“ Probudil se v něm zájem.

„Z celuloidovýho pravítka a z tkaničky do bot. Pravítko má na jedný straně tu díрку, akorát jsme musely udělat zářez na druhý straně, aby ta tkanička držela. Vsunuly jsme do toho dřevěnou pastelku, teda se zlomenou tuhou.“

„A želva? Ten kámen s prohlubní myslím. Nebo čím jste tu pastelku přidržovaly nahoře?“

„Já jsem měla sponu do vlasů, keramickou, všelijak tvarovanou, no a jeden ten důlek byl akorát.“ Odmlčela se. „Vlastně tu sponu mám i teď,“ nadhodila.

„Já nosím zaplat'pámbu nůž vždycky v kapse,“ pochlubil se Bovery.

„Heřmane, najdeš ten ztrouchnivělej pařez? Je to asi dvě stě metrů zpátky.“

Když jsem se vrátil s kousky slabě svítícího dřeva, měli už vydlabanej důlek v pořádným kusu borový kůry. Klekli si kolem něj, Bovery cukal sem a tam improvizovaným lučíkem z prutu a tkaničky z kanad. Agáta svítila mobilem a hlídala důlek, kdy se začne kouřit. Fakticky to fungovalo! Teda, kouřilo se, ale oheň ne a ne.

„Ten troudek je vlhkej,“ rozhodl Bovery.

Agáta mu mlčky podala papírovej kapesník. „Jako tehdy ve škole,“ podotkla.

Pak, když už oheň chroustal pořádně velký klacky, jsme se pohodlně posadili kolem něj. Všichni jsme byli naměkko.

„Teď už mi chybí ke štěstí jen dlabanec, spacák a někdo s kytarou,“ posteskl jsem si.

„Bez kytary se zpívat nedá?“ zeptala se Agáta.

„My ne,“ rozhodně jsem odmítl. To je vyzkoušený.“

„No, tak já bych něco měla. Jestli to teda unese vaše zálesácký svědomí.“
Vyndala z kapsy zase ten strašlivej mobil, něco vyt'ukala a do tmy vytryskla

melodie. Amazonka od Hoptropáků, ale ne z desky. Tohle hrál a zpíval Pišingr. Agáta se k němu připojila, my se přidali a bylo to skoro jako by tam seděl s náma.

„Hm, to není špatný. Kolik těch písniček máš?“

„Asi čtyřicet, pak už to bráchu nebavilo. Vlastně ani neví, že už ty písničky umím.“ Nejen že je uměla, ale taky pěkně zpívala. Budeme muset Pišingrovi domluvit. Zdá se, že ji hrozně podceňuje.

Na kempu byl přístřež z kulatin. Rozložili jsme se tak, aby ho Agáta měla za záda, kdyby přišel vítr. Holka má takovej křest, že by jí ho moh závidět kdektej drsňák.

Ráno jsme uvítali, že Agáta nevyužívá další vymoženost mobilu, konkrétně budík. Spolehlivě nás probudila kosa. Byl jsem vzhůru první a hned přiložil na oheň. Vlhko, zima, nebylo co uvařit a sníst, a bylo ještě brzo vyrážet na cestu. No, nějak jsme to přečkali a vyšli tak, abysme byli akorát v sedm v Koněšově.

Paní skutečně otevřela cukrárnu pár minut nato a byla tak skvělá, že nám dokonce hned, ještě před otvíračkou, uvařila kafe a k němu jsme si koupili koláčky. Snědli jsme všechny, co tam měla. Ukázalo se, že ta dobrá žena vůbec nemá ponětí, kde jsme přenocovali. Ona si totiž myslela, že jsme přijeli za nějakýma známýma v Koněšově a přespíme u nich. Podle její představ jsme prožili hrůznou noc v mrazu a obklopeni divou zvěří. Měla z toho takovej pocit viny, že by si to kafe nenechala zaplatit ani násilím.

Pak Agáta mrkla na mobil a hnala nás na autobus. Celkem hloupě jsem se zeptal, jak ví kdy jede.

„Mám to v mobilu! Kde asi! A makejte, další jede až po poledni!“ odsekla. Zase nás zachránila, jak se vzápětí ukázalo. Na zastávce byl jízdní řád přestříkaněj sprejem, ale autobus jel přesně jak řekla.

Vystoupili jsme, přešli kolem pár baráků a už jsme byli v lese. Konečně ten vandr začíná pořádně jak měl! Předháněli jsme se s Boverym v zábavnejch historkách. Najednou mě přerušil a říká: „Hele, slyšíš něco? Dyť už je to kousek a žádněj křik.“

„Protože je v cestě ta skála. A taky je brzo a všichni ještě chrní,“ zhodnotil jsem situaci.

„Já myslela, že jsou všichni ty milovníci přírody, jak jste říkali, ne že vyřvávaj po lesích,“ nadhodila uštěpačně Agáta.

Podívali jsme se s Boverym na sebe. Nastává naše chvíle! Odted'ka se začnou uplatňovat naše zkušenosti, nedotčený moderní technikou. „Náká drzá, ne? Děvenko, ty si v prvé řadě vypni mobil a v rychlosti si zvopákni, co jsme ti včera říkali, ať neuděláš nám a bráchovi vostudu.“

Šli jsme dál a ticho bylo fakt divný. Obešli jsme skálu, za kterou je kemp

rozloženej. A tam ani noha. Chodili jsme nechápavě po place a pak jsem našel za křovím u malýho ohniště papír připevněnej na klacku, podepsanej šerifem Vodnářů:

„Ahoj kamarádi! Moc se omlouváme, ale potlach jsme museli přeložit jinam. Starýho hajnýho Přibíka odvezli do nemocnice a ten, co je místo něj, nás přišel v noci vyhodit. Potlach děláme nedaleko odtud, ale z pochopitelných důvodů nepíšeme kde. Budete muset zpátky do Koněšova, u vlaků budou čekat spojky. Anebo, kdo máte s sebou mobil, volejte 737150803 a poradíme vám cestu.“

Iva Synáková – Tapi Zlatý Trapsavec